

ΠΗΓΗ 1^η

Τότε ακριβώς ο Τρικούπης σκέφθηκε ότι ήταν ευκαιρία να εξυγιάνει, όπως νόμιζε, τον πολιτικό κόσμο από τα μιάσματά του και να εξευγενίσει το ιδεολογικό περιεχόμενο των κομμάτων. Με το κύρος του κατόρθωσε, ώστε να επιβληθεί σε μια βουλή που αποτελούνταν από πρώην οπαδούς του Δηλιγιάννη, και να εγκριθεί με καταπληκτική πλειοψηφία ο νέος εκλογικός νόμος, που περιόριζε τον αριθμό των βουλευτών από 240 -245 σε 150 μόνο και ο οποίος καθιέρωνε την ευρεία περιφέρεια αντί της στενής, με βάση της οποίας γίνονταν ως τότε οι εκλογές στην Ελλάδα. Με την μεταρρύθμιση αυτή ο Τρικούπης ήλπιζε δύο πράγματα· 1) ότι μέσα από μια μεγάλη περιφέρεια θα υπήρχαν μεγαλύτερες πιθανότητες να βελτιωθεί το ποιόν των βουλευτών· και 2) ότι θα συντριβόταν η δύναμη των τοπικών κομματαρχίσκων, και έτσι θ' αποδεσμευόταν ο λαός απ' αυτούς και θα διευκολυνόταν ν' αποκτήσει μια υπεύθυνη προσωρινή γνώμη για τα πολιτικά πρόσωπα. Σκοπός του Τρικούπη ήταν να δημιουργήσει τις προϋποθέσεις εκείνες που θα ευνοούσαν την ανάδυση νέων πολιτικών κομμάτων, κομμάτων όμως αρχών και όχι προσώπων, όπως ήταν τα κόμματα τότε, αν εξαιρούσε κανείς εν μέρει το φιλελευθέρων - ριζοσπαστικών αρχών κόμμα του Τρικούπη.

Η προσπάθεια όμως αυτή απέτυχε. Η δύναμη των επαρχιακών παραγόντων έμεινε σταθερή, γιατί αυτοί κατευθύνονταν τώρα από το κέντρο, η συναλλαγή των κομματαρχών-βουλευτών-κυβερνήσεως εξακολούθησε, οι κομματικοί αγώνες έφθαναν ως τον εκτραχηλισμό και τα πολιτικά κόμματα έμειναν προσωποπαγή.

Απ. Βακαλόπουλος, *Νέα Ελληνική Ιστορία 1204-1985*, εκδ. Βάνιας, Θεσσαλονίκη 1991, σελ. 313-314